

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s. r. o.** se sídlem v Praze, Na Zátorách 8/613, právně zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Šaldova 466/34, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** (dříve Státní veterinární správa), se sídlem v Praze 2, Slezská 7, o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011-2, **se v y l u č u j e** k samostatnému řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011, **se z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 1. 3. 2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ, kterým bylo rozhodnuto postupem podle ust. § 53 odst. 7 zákona číslo 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon) ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „veterinární zákon“) o uložení pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč žalobci za porušení povinnosti kontrolované osoby stanovené v ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Toto rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno. Žalobce se dále domáhal přezkoumání rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011-2, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti opravnému rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2011/3613/4/KVSJ, kterým bylo rozhodnuto podle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) o opravě shora citovaného rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina ze dne 23. 11. 2011, č. j. 2011/3613/3/KVSJ. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno.

[2] Vzhledem k tomu, že žalobou napadená rozhodnutí Státní veterinární správy mají odlišnou povahu (v případě druhého žalobou napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy jde o rozhodnutí odvolacího orgánu proti opravnému rozhodnutí vydanému podle ust. § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti a je možné jej po vyčerpání řádných opravných prostředků napadnout samostatnou žalobou), dospěl soud k závěru, že v žalobě jsou uvedeny věci, jejichž spojení je nevhodné a bude proto o nich rozhodovat v samostatném řízení. Postupem podle ust. § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bylo proto výrokem pod bodem I. rozhodnuto o vyloučení části žaloby směřující proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29. 12. 2011, č. j. SVS/5522/2011-2 k samostatnému řízení.

[3] O odvolání žalobce v předmětné věci sice rozhodovala Státní veterinární správa, její působnost coby odvolacího orgánu však přešla od 1. 1. 2012 na Ústřední veterinární správu Státní veterinární správy (viz zákon č. 308/2001 Sb., kterým byl novelizován veterinární zákon), která je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem (§ 69 s. ř. s.).

II. Obsah napadeného rozhodnutí

[4] Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 50.000 Kč za porušení povinnosti kontrolované osoby stanovené v § 53 odst. 4 veterinárního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 16. 8. 2011 v dopoledních hodinách neumožnil inspektorce Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina při výkonu státního veterinárního dozoru přístup do provozních prostor potravinářského podniku Novák maso - uzeniny, CZ 7417, nacházejícího se na ulici Tyršova v Moravských Budějovicích. Veterinární inspektorka nebyla vpuštěna do objektu na základě metodického pokynu jednatele

žalobce, neboť při oznámení kontroly předložila pouze služební průkaz, nikoliv však písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně ve smyslu ust. § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní kontrole“). Podle žalobce nemá služební průkaz veterinárního inspektora povahu písemného pověření ve smyslu posledně citovaného ustanovení zákona o státní kontrole. Popsaným jednáním došlo k porušení ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona, podle něhož jsou kontrolované osoby povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup do prostorů uvedených v odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení (na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob). Úřední veterinární lékaři orgánu veterinární správy pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru jsou oprávněni při výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, které jsou předmětem státního veterinárního dozoru. Ve smyslu ust. § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona jsou povinni prokazovat svou totožnost služebním průkazem. Veterinární inspektoři jsou pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru obecně a nemusí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole. Tomu korespondují i smysl a účel veterinárního dozoru v oblasti výroby a zpracování masa, kterými jsou mimo jiné i ochrana zdraví lidí před jeho poškozením nebo ohrožením živočišnými produkty, s tím související nutnost bezprostředních kontrol v případě takového ohrožení. Služba úředních veterinárních lékařů je specifická, neboť mnohdy není dopředu známo, kam a kdy budou nuceni vyjet a provést výkon státního veterinárního dozoru (podněty spotřebitelů, akutní výskyt závažného či zdraví ohrožujícího živočišného produktu, výskyt týraného zvířete, výskyt nákazy a podobně). Úřední veterinární lékaři vykonávají i pohotovostní službu mimo běžnou pracovní dobu, přičemž v této době může dojít k situaci, kdy bude muset být proveden výkon státního veterinárního dozoru. V tuto dobu by zajišťování pověření bylo de facto nemožné. V provozovnách žalobce byl dosud vykonáván na základě plánu kontrol soustavný státní veterinární dozor, při jehož výkonu se veterinární inspektoři vždy prokazovali pověřením k provedení kontroly ve formě služebního průkazu. Tato praxe byla dlouhodobě oboustranně akceptována a nedocházelo ke sporům. Ani při předmětné kontrole neměla zaměstnankyně žalobce žádnou pochybnost o tom, že vstupu do provozovny se domáhala veterinární inspektorka orgánu veterinární správy a přístup byl odmítnut pouze z důvodu příkazu zaměstnavatele. Od počátku bylo tedy postaveno najisto, kdo vstupuje do provozovny a za jakým účelem. Jednalo se o pravidelnou periodickou kontrolu, přičemž kontrolní orgán v žádném případě nejednal svévolně či s cílem provádět kontrolu bez důvodu a zneužívat svá oprávnění. Odvolacímu orgánu není znám jediný případ, kdy by došlo ke zneužití kontrolních oprávnění veterinárních inspektorů. Jednání žalobce je účelově obstrukčním postupem, který má zabránit kontrole provozoven z hlediska dodržování veterinární legislativy a vyhnout se tak postihu za případně zjištěné protiprávní jednání. Pokud měl žalobce náhle administrativní problém s prokázáním pověření kontrol, mohl a měl toto řešit formou námitek do protokolu o kontrolním zjištění či napadením úředního postupu, nikoliv však faktickým znemožněním kontroly. Z úřední činnosti jsou známy případy, kdy právě v provozovnách žalobce bylo při výkonu státního veterinárního dozoru zjištěno nesplnění podmínek pro zacházení s produkty živočišného původu. Požadavek sloučení všech řízení o pořádkových deliktech žalovaný odmítl, neboť sloučit více řízení do jednoho společného lze pouze v rámci prvostupňového řízení, a to do doby, než je vydáno meritorní

rozhodnutí orgánu prvního stupně. Slučování řízení, která jsou vedena různými územně správními orgány, jde proti smyslu a zásadám přezkumu individuálního správního aktu. Povinnost nahradit náklady řízení byla uložena v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu. Výše pořádkové pokuty musí být zcela přiměřená významu předmětu kontroly, závažnosti následků protiprávního jednání. Smyslem pořádkové pokuty je zajistit řádný rychlý a ekonomický průběh kontrolního procesu. Uložení pokuty nemá za cíl dotčený subjekt sankcionovat, ale je prostředkem k vynucení možnosti kontrolního procesu. Pokuta ve výši 50.000 Kč není nepřiměřená významu předmětu kontrolního řízení a závažnosti následku. Protiprávní jednání žalobce spočívající v maření státního veterinárního dozoru je závažné, neboť provozovna žalobce je potravinářským podnikem vykonávající činnosti epidemiologicky závažné (bourání čerstvého masa, porcování drůbeže, výroba polotovarů, prodej výsekového masa a masných výrobků). Činnost je vykonávána v rozsahu řádově dvou tun týdně, což je třeba z epidemiologického hlediska považovat za nezanedbatelné množství produktů živočišného původu. Jedná se o dozor nezastupitelný, který mohou provádět jen odborně způsobilí úřední veterinární lékaři. Provozovatel podniku může přímo zasáhnout (ohrozit) zdraví spotřebitele, neboť orgán dozoru v takovém případě nemá žádné aktuální informace o stavu provozovny. Ohrožení se může týkat (vzhledem k množství vyráběných produktů živočišného původu) většího počtu potencionálních zákazníků. Významná je rovněž skutečnost, že následkem jednání bylo v celém rozsahu zmaření dozoru, přičemž v minulosti byly v provozovnách žalobce nedostatky zjištěny. Jednání žalobce je navíc zcela záměrné. Ve věci bylo postupováno zcela v souladu s veřejným zájmem a evropskými principy ochrany spotřebitele, jejichž primárním cílem je poskytnout ochranu subjektům, jež jsou na trhu ve slabším postavení.

II.

Obsah žaloby

[5] V žalobě ze dne 1. 3. 2012 byly uplatněny následující žalobní body. Žalobkyně namítala, že v doručovaném napadeném rozhodnutí Státní veterinární správy nebyly splněny zákonné náležitosti prokazující, zda bylo vydáno, podepsáno a vyhotoveno ve smyslu správního řádu osobou k tomu oprávněnou v zákonné formě. Nebylo tak najisto postaveno, zda se jedná o řádný právní akt Státní veterinární správy. Dále žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí Státní veterinární správy je vadné, neboť jím byla potvrzována správnost prvostupňového správního rozhodnutí, které však ve výroku neobsahuje dostatečně přesný popis tvrzeného stavu věci a vytýkaného pochybení, včetně rozhodných okolností. Jestliže se jedná o pořádkovou pokutu, je třeba tuto skutečnost ve výroku uvést, včetně stručného popisu skutkového stavu věci a slovní specifikace ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Žalobkyně se tvrzeného porušení zákona nemohla dopustit, neboť při zahájení kontroly veterinární inspektorka nepředložila písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně, které požaduje ust. § 9 zákona o státní kontrole. Názor správních orgánů, že se na orgány státní veterinární správy nevztahuje ust. § 9 zákona o státní kontrole, tudíž ani povinnost zakotvená v ust. § 12 odst. 2 písm. a) téhož předpisu (předložit při zahájení kontroly adresátu kontroly písemné pověření k ní), tedy že postačuje pouhé předložení služebního průkazu, je nesprávný. Inspektorka se dostavila vědomě pouze formálně, za účelem získání podkladů pro možnost udělení pořádkové pokuty, což dokládá i v protokolu zapsaný předmět kontroly „HACCP“, neboť HACCP má žalovaný orgán u sebe a není nutné jej kontrolovat na místě.

Výkon státního dozoru mohl být vykonán pouze v případě, že by se veterinární lékař provádějící kontrolu prokázal pověřením, jak jej má na mysli ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole. Žalobkyně dále namítala, že trvání na předložení písemného pověření není účelový ani obstrukční postup s cílem zabránit kontrole provozoven. Jedná se o nedoložené závěry. Pokud by předjímané nebezpečí porušení veterinární legislativy skutečně hrozilo, jistě by se orgány žalované v zájmu spotřebitele „přemohly“ a věnovaly by několik minut vystavení konkrétního písemného pověření. Pokud by se žalobkyně bála postihu, raději by předložení pověření nepožadovala, neboť za podobný postup od orgánu Státní veterinární správy dostává pokutu 50.000 Kč opakovaně, přičemž z přístupu žalované je vždy evidentní, že jistě právní argumentaci žalobkyně zamítne. Žalobkyně dále namítala, že provozuje po celém území České republiky desítky provozoven a na trhu je již dlouhou řadu let. Není známo, že by kdy z hlediska hygieny potravin a provozu měla problémy většího rozsahu. V napadeném rozhodnutí Státní veterinární správy je účelově a zkreslujícím způsobem popsána činnost žalobkyně, v rozporu se skutečným stavem věci vyznívá jako problematický subjekt, který měl a má opakovaně mikrobiologické problémy s potravinami. Bez bližšího vysvětlení je argumentováno skutečnostmi starými několik let, ohledně soudů je opomenuto uvést, že jediný druh soudního řízení, ve kterém byla žalobkyně dosud neúspěšná, se týká právní otázky náležitosti značení potravin. Žalovaná opomněla zmínit, že v průběhu let musela vzhledem k důvodnosti právních tvrzení žalobkyně značný počet svých prvoinstanční rozhodnutí zrušit a že ve všech ostatních soudních sporech, vyjma jednoho, byla ve věcech úspěšná žalobkyně. Obecně platný postup všech orgánů státní správy při kontrole je zakotven v kontrolním řádu, který je součástí zákona o státní kontrole, přičemž výkon dozoru Státní veterinární správy není ničím jiným, než výkonem státní kontroly. Zákon o veterinární péči neobsahuje žádnou komplexní úpravu, kterou by bylo možné označit za speciální kontrolní řád. Žalobkyně dále poukázala na to, že se stávají případy, kdy dochází ke ztrátě či odcizení různých služebních průkazů a k použití padělků. Pouze předložením písemného pověření ke konkrétní kontrole je dána jistota, že se jedná o projev vůle státu, nikoliv jeho zaměstnance. Jestliže žádné ustanovení zvláštního zákona nestanoví, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, nemůže bez zákonné opory takto postupovat ani orgán Státní veterinární správy. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004 – 87, týkající se úpravy kontrolní činnosti České inspekce životního prostředí. Žalobkyně dále namítala, že nespátňuje v zákonné úpravě překážku ke spojení probíhajících řízení o pořádkové pokutě. Státní veterinární správa nespojila uvedená řízení proto, aby mohla ukázat, že se žalobkyni vzdor nevyplatí a že za každou jednu provozovnu obdrží „v prvním kole“ pokutu 50.000 Kč a že se může, než ve věci bude vydáno pravomocné rozhodnutí soudu, připravit na stupňování v každém jednom případě, což pochopitelně může mít likvidační účinky. Obsah druhostupňových rozhodnutí dokazuje, že se jedná o rozhodnutí v podstatě identická, což je dáno tím, že rozhodnutí orgánu prvního stupně vypadají v podstatě stejně. Liší se jen daty provedení kontroly, místy, jmény inspektorů a zaměstnanců žalobkyně, což netvoří právní překážku pro spojení věcí. Po celou dobu žalobkyně zastává stejný názor, proto jsou její odvolací námitky z hlediska právních tvrzení totožné a řízení tak bylo možné spojit i v rámci odvolacího řízení a rozhodnout společně. O uvedené otázce mělo být rozhodnuto samostatně a ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokuta byla ukládána v rámci kontrolního řízení za účelem vynucení povinnosti jako pořádková (nikoliv jako pořádková v rámci správního řízení), byť na základě veterinárního zákona. Ze zákona o státní kontrole vyplývá, že náklady kontroly nese kontrolní

orgán. Ve vztahu k pořádkové pokutě se správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nepoužije se však ustanovení o paušalizované náhradě nákladů řízení, které se váží k jinému typu řízení. Žalobkyně dále namítala, že je nepřípustné, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních řádů orgány žalované a Státní zemědělské a potravinářské inspekce volily při sankcionování za stejný tvrzený delikt - neposkytnutí součinnosti - odlišný postup, kdy Státní veterinární správa sankcionuje právnickou osobu, Státní zemědělská a potravinářská inspekce osobu fyzickou - vedoucí provozoven, popřípadě zástupce. Žalobkyně závěrem žádala, aby jí uložená pořádková pokuta byla prominuta, respektive snížena na minimum, neboť ke vpouštění inspektorů žalované i bez písemného pověření došlo. Nejedná se však o změnu právního postoj, ale o pragmatický přístup, neboť Státní veterinární správa v rozporu se zákonem ukládané sankce neindividualizuje a nepřihlíží při ukládání pokuty k tomu, zda její postup nemá či nemůže mít pro adresáta postihu kupříkladu likvidační dopad.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný připustil, že na elektronické verzi rozhodnutí zaslané žalobkyni chyběl text „vlastní rukou“ nebo zkratka „v.r.“. Tento text tam však být ani neměl, neboť se nejedná o stejnopis rozhodnutí ve smyslu ust. § 69 odst. 1 správního řádu, nýbrž o jeho elektrickou verzi. Správní řád s elektronickým stejnopisem nepočítá, zná pouze elektronickou verzi rozhodnutí, která se doručuje účastníkům na žádost. Zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů však stanoví povinnost správních orgánů doručovat právnickým osobám rozhodnutí přednostně v elektronické podobě do datových schránek i bez jejich žádosti. Nehovoří však o elektronickém stejnopisu, ale o doručování prostřednictvím datové schránky, což je doručování elektronické a doručuje se tak elektronická verze rozhodnutí, nikoliv elektronický stejnopis. Výkladové nejasnosti ohledně toho, zda se jedná o elektrickou verzi rozhodnutí, či o elektronický stejnopis, nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí už proto, že u elektronické verze rozhodnutí podle § 69 odst. 3 správního řádu se text „v.r.“ nevyžaduje. Právní síla stejnopisů a elektronické verze je přitom stejná. Výrok prvostupňového správní rozhodnutí je dostatečně určitý, je nepochybně zřejmé, co bylo předmětem rozhodování, na základě jakého ustanovení právního předpisu správní orgán rozhodl. V průběhu správního řízení bylo najisto postaveno, že veterinární inspektorce nebyla poskytnuta nezbytná součinnost a pomoc, respektive jí při výkonu státního veterinárního dozoru nebylo umožněno provést kontrolu odběrem vzorků v provozovně žalobce. Tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty pořádkového deliktu podle ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona. Žalovaný vychází z judikatury, která přímo dopadá na činnost orgánů veterinární správy, z níž vyplývá, že veterinární inspektoři jsou pověřováni k výkonu státního veterinárního dozoru obecně a nemusí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole, nýbrž své oprávnění prokazují služebním průkazem. Jednání žalobce má obstrukční charakter. V minulosti probíhaly kontroly provozoven žalobce stále stejným způsobem, tj. na základě písemného pověření ve formě služebního průkazu, a to bez problémů a po jiném věcně prohraném soudním řízení začal žalobce vytvářet konstrukce o nutnosti předkládat vedle služebního průkazu ještě další pověření, přičemž nikdy nebyla vyjádřena ani nepatrná pochybnost ohledně osoby vykonávající státní veterinární dozor. Žalobce není dostatečně informován o jednotlivých druzích a formách státního veterinárního dozoru, své námitky vznáší zcela izolovaně jen ve vztahu k maloobchodní prodejně. Takový

pohled je však velmi zlehčující a zkreslující, neboť dozor orgánů veterinární správy dopadá na mnoho dalších oblastí, kde se tvrzené představy žalobce objektivně nemohou uplatnit. Žalovaný dále odmítl zbývající žalobní námitky, v souvislosti s nimi především zopakoval argumentaci použitou v žalobou napadeném rozhodnutí.

V.

Obsah procesního podání žalobce ze dne 10. 3. 2014

[7] V doplňujícím procesním podání (označeném jako replika k vyjádření žalované) žalobce setrval na původně uplatněných žalobních bodech, doplnil argumentaci týkající se jím dovozované nutnosti předložení písemného pověření k provádění kontrolní činnosti. Uvedl, že při uložení pokuty nebylo přihlédnuto ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, zejména k polehčujícím okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně. Nespojením řízení o více deliktech došlo k porušení zásady vyjádřené v ust. § 6 odst. 2 správního řádu, tímto jednáním je žalobkyně zbytečně zatěžována a vznikají jí další zbytečné výdaje. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, z něhož zejména vyplývá, že je třeba poskytovat záruky obviněnému v rámci deliktního řízení správního, podobně jako v trestním řízení soudním. Nově žalobkyně tvrdila, že jí měla být udělena buď úhrnná, popřípadě souhrnná pokuta za více těchto činů podle § 43 trestního zákona, nebo měla být odsouzena za pokračující protiprávní jednání podle § 116 trestního zákona. Nespojení věcí mělo vliv na výši udělené pokuty. Došlo tím k porušení ust. § 2 odst. 2, odst. 3, § 4 odst. 1, § 6 odst. 2 správního řádu. Státní veterinární správa při ukládání pokuty nebrala v úvahu důsledky, jaké může mít uložení pokuty pro podnikání žalobkyně (i když účastník řízení tuto námitku nevznese, správní orgán je povinen k těmto skutečnostem přihlížet z úřední povinnosti). Do března roku 2012 byly žalobkyni uloženy pokuty ze strany Státní veterinární správy vždy za stejné porušení týchž povinností, již v celkové výši cca 2.000.000 Kč. Celkové náklady pro žalobkyni jistě nejsou likvidační, ovšem nepochybně znamenají značný zásah do její majetkové sféry. Tyto skutečnosti nebraly správní orgány v potaz.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí Státní veterinární správy v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházejícího jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] K námitce nesplnění zákonných náležitostí pro správní rozhodnutí uvádí soud následující. Podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu platí, že v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“, nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v.r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

[10] Z kopie napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy v soudním spise předložené žalobkyní vyplývá, že žalobkyni byla zaslána elektronická verze rozhodnutí, v rámci níž je po dataci rozhodnutí uvedeno „doc. MUDr. M. M., Ph.D., ústřední ředitel, v zastoupení“. Ve správním spise se nachází písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí Státní veterinární správy, kde je namísto tohoto textu uvedeno: „Doc. MUDr. M. M., Ph.D., ústřední ředitel“, dále rukou napsaná zkratka v.z. a nečitelný podpis. Žalobce neobdržel stejnopis rozhodnutí, ale jeho elektrickou verzi, která byla doručena do datové schránky příjemce dne 30. 12. 2011, dne 2. 1. 2012 se přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 a 4 zákona č. 300/2008 Sb. a datovaná zpráva byla doručena.

[11] Podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu přitom platí, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil; správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky; nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naruven postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

[12] Žalobci bylo správně doručováno v souladu z výše citovaným ust. § 19 odst. 1 správního řádu a s ust. § 17 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění platném pro projednávanou věc. Podle ust. § 69 odst. 3 správního řádu platí, že pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektrickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Na žalobcem předložené kopii jemu doručovaného rozhodnutí je dále uvedeno, že bylo digitálně podepsáno, za správnost vyhotovení odpovídá Bc. J. P., DiS. Uvedená kopie rozhodnutí obsahuje i slovní vyjádření otisku úředního razítka. Z této kopie vyplývá, že rozhodnutí bylo opatřeno elektronickým podpisem a vyhotoveno úřední osobou, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídala.

[13] Především je pak nutno konstatovat, že originál rozhodnutí založený ve správním spise obsahuje podpis oprávněné úřední osoby, což žalobkyně ani nerozporuje. Žalobkyně ani nijak neuvádí, jakým způsobem by měla být v souvislosti s uplatněnou žalobní námitkou dotčena na svých právech jakožto účastník řízení. Uvedené žalobní námitka není důvodná.

[14] Žalobkyně dále namítala, že prvostupňové správní rozhodnutí neobsahuje ve výrokové části dostatečně přesný popis tvrzeného stavu věci a vytykaného pochybení, včetně rozhodných okolností, přičemž se jedná o udělení pořádkové pokuty a v tomto případě je třeba uvedenou skutečnost vyjádřit ve výroku, včetně stručného popisu skutkového stavu věci a slovní specifikace ust. § 53 odst. 4 veterinárního zákona. K této námitce uvádí soud následující. V projednávaném případě se jedná o uložení pořádkové pokuty za spáchání pořádkového deliktu v souvislosti se zmařením průběhu kontroly. Přestože se nejedná o jiný správní delikt (ani o přestupek), výrok prvostupňového správního rozhodnutí splňuje kritéria pro výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (i přestupku), jak jsou vymezena v judikatuře

soudů rozhodujících ve správním soudnictví, například v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty totiž obsahuje jasný popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (skutek je vymezen místem, časem a způsobem protiprávního jednání žalobce), výrok je přezkoumatelný a srozumitelný. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je také uvedeno ustanovení veterinárního zákona, které bylo jednáním žalobce porušeno (§ 53 odst. 4 tohoto zákona) a je také uvedeno ustanovení veterinárního zákona, na základě něhož došlo k uložení pořádkové pokuty (ust. § 53 odst. 7 tohoto zákona). Předmětná žalobní námitka dovozující nepřezkoumatelnost rozhodnutí není proto důvodná.

[15] Žalobkyně dále namítala, že se tvrzeného porušení zákona nemohla dopustit, neboť při zahájení kontroly veterinární inspektorka nepředložila písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně, které požaduje ust. § 9 zákona o státní kontrole. K této námitce soud uvádí následující.

[16] Podle ust. § 9 zákona o státní kontrole platí, že kontrolní činnost vykonávají pracovníci kontrolních orgánů na základě písemného pověření těchto orgánů.

[17] Podle ust. § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole platí, že podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup.

[18] Podle ust. § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona platí, že úřední veterinární lékaři orgánu veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření. Na služebním průkazu veterinárního inspektora je uvedeno, že držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánu veterinární správy (viz příloha číslo 2 k vyhl. č. 296/2003 Sb.).

[19] Stejnou spornou otázku a mezi týmiž účastníky řešil kromě krajských soudů i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012-69. V předmětném rozsudku se Nejvyšší správní soud zcela jasně vyjádřil k řešené sporné otázce takto:

„Pokud jde o samotnou právní otázku, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s žalovanou i s krajským soudem, že v souzené věci bylo pro provedení kontroly dostačující, že kontrolní pracovnice předložila průkaz veterinární inspektorky. V dané věci není sporu o tom, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě zákona o státní kontrole. Podle § 8 odst. 2 zákon o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V souzené věci stanoví jiný postup veterinární zákon. Ust. § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona hovoří o veterinárních inspektorech jako u úředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených

výkonem státního veterinárního dozoru, z čehož vyplývá, že veterinární inspektoři jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusejí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole.

Veterinární inspektoři osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který v souladu s přílohou číslo 2 k vyhl. č. 296/2003 Sb., obsahuje text: „Držitel tohoto průkazu, pro nějž byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy“. Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření... ze žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektorka žalované nepochybila, když se před zahájením kontroly prokázala služebním průkazem. Navíc Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka měla možnost podat námitky proti protokolu o kontrole a napadnout mimo jiné nedostatek pověření kontrolní pracovnice žalované, což však neučinila.“

[20] Nejvyšším správním soudem řešený spor je svými skutkovými okolnostmi obdobný nyní projednávané věci. S názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem se zdejší soud plně ztotožňuje. I v nyní projednávané věci došlo k situaci, kdy veterinární inspektorka MVDr. K. L. při výkonu kontrolní činnosti na prodejně žalobce předložila služební průkaz veterinární inspektorky, přičemž zaměstnanec žalobce ji odmítl vpustit do objektu, protože měla podle názoru žalobce předložit písemné pověření ve smyslu ust. § 9 zákona o státní kontrole. Žalobkyně sice uplatnila námitky do protokolu o kontrolním zjištění, ovšem svým protiprávním jednáním kontrolu zmařila. Navíc z námitek do protokolu o kontrolním zjištění vyplývá, že žalobce si byl plně vědom, že MVDr. K. L., která měla kontrolu provést, je veterinární inspektorkou (viz jediná námitka do protokolu o kontrolním zjištění: „Do předmětného protokolu namítáme, že je v rozporu se skutečným i právním stavem věci, neboť při zahájení kontroly veterinární inspektorka MVDr. K. L. nepředložila písemné pověření k výkonu kontrolní činnosti na dané provozovně, které požaduje § 9 zákona č. 552/1991 Sb. Služební průkaz, který předložila, nemá povahu písemného pověření ve smyslu tohoto ustanovení. Následně nebyl veterinární inspektorce umožněn vstup do provozovny, neboť ze strany orgánů veterinárního dozoru nebyly splněny zákonné předpoklady pro výkon kontroly“).

[21] Z vlastní činnosti (viz například spis vedený ve věci 30 A 70/2012) je Krajskému soudu v Brně známo, že obdobná námitka ve věci týchž účastníků řízení byla řešena nejen Nejvyšším správním soudem ve shora poukazovaném rozsudku, ale i krajskými soudy a nebyla shledána důvodnou (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2013, č. j. 10 A 68/2012 - 68, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 27. 3. 2013, č. j. 52 A 57/2012 - 117, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 19. 6. 2013, č. j. 59 A 71/2012 - 164). Krajský soud v Brně nemá žádný důvod odchýlit se od uvedené judikatury a především od názoru

vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012 - 69. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2006, č.j. 1 Aps 2/2006 - 68 vyplývá, že zajišťování jednoty judikatury je úkolem nejen pro samotný Nejvyšší správní soud, ale též pro krajské soudy, byť se každý z nich na dosahování tohoto cíle podílí jiným způsobem; zatímco Nejvyšší správní soud případné rozpory v rozhodovací činnosti krajských soudů svou judikaturou odstraňuje, krajské soudy jsou povinny tuto judikaturu znát a řídit se jí; v žádném případě nemohou zaujímáním protichůdných názorů zakládat nové rozpory v judikatuře a zvyšovat tím právní nejistotu. Ze samotného § 12 s. ř. s. lze dovodit, že je v něm implicitně vyjádřena povinnost krajského soudu řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu též v obdobných věcech. Nadto je Krajský soud v Brně přesvědčen o správnosti shora uvedeného názoru, který vyslovil Nejvyšší správní soud a shodně i krajské soudy v označených věcech. Není zde tedy dán žádný důvod pro odchýlení se od dosavadní judikatury. Vzhledem ke skutečnosti že si žalobkyně byla plně vědoma, že kontrolu hodlá provést veterinární inspektorka orgánu státní veterinární správy, jeví se jako obstrukční postup nikoliv postup orgánu státní veterinární správy, ale žalobkyně.

[22] Žalobkyně dále namítala, že provozuje po celé území České republiky desítky provozoven na trhu již dlouhou řadu let, není jí známo, že by kdy z hlediska hygieny potravin a provozu měla problémy většího rozsahu. V napadeném rozhodnutí Státní veterinární správy je účelově zkreslujícím způsobem popsána činnost žalobkyně v rozporu se skutečným stavem věci a žalobkyně vyznívá jako problematický subjekt, který měl a má opakovaně mikrobiologické problémy s potravinami. Bez bližšího je argumentováno skutečnostmi starými několik let, nebylo uvedeno, že jediný druh soudního řízení, ve kterém byla žalobkyně dosud neúspěšná, se týká právní otázky náležitostí značení potravin, rovněž nebylo uvedeno, že žalovaná musela značný počet svých prvoinstančních rozhodnutí zrušit a že ve všech ostatních soudních sporech, vyjma jednoho, byla ve věci úspěšná žalobkyně.

[23] K tomuto tvrzení soud uvádí, že se jedná pouze o výtky směřující proti odůvodnění rozhodnutí bez vazby na tvrzení, proč by právě z uvedených důvodů mělo být napadené rozhodnutí Státní veterinární správy z konkrétních právních důvodů nezákonné. Uvedená námitka nesplňuje podmínky pro řádný žalobní bod (podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. platí, že žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné), a soud se jí proto samostatně nad rámec řádných žalobních bodů věcně nezabýval.

[24] Žalobkyně dále namítala, že nespátřuje v zákonné úpravě překážku ke spojení probíhajících řízení o pořádkové pokutě. Státní veterinární správa nespojila uvedená řízení proto, aby mohla ukázat, že se žalobkyni vzdor nevyplatí a že za každou jednu provozovnu obdrží „v prvním kole“ pokutu 50.000 Kč a že se může, než ve věci bude vydáno pravomocné rozhodnutí soudu, připravit na stupňování v každém jednom případě, což pochopitelně může mít likvidační účinky. Obsah druhostupňových rozhodnutí dokazuje, že se jedná o rozhodnutí v podstatě identická. Odvolací námitky žalobkyně jsou z hlediska právních tvrzení totožné; bylo tak možné spojit i v rámci odvolacího řízení jednotlivá řízení o uložení pořádkové pokuty a rozhodnout společně. O uvedené otázce mělo být rozhodnuto samostatně a ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

[25] K této námitce uvádí soud následující. Především je třeba vycházet ze skutečnosti, že žalobkyně spáchala pořádkový delikt, přičemž u tohoto typu deliktu jde a priori toliko o porušení povinnosti, která vedla ke zmaření veterinární kontroly provozovny žalobce. Pořádková pokuta je jednou z forem pořádkových opatření, jejíž funkce je de facto zajišťovací a účelem uložené sankce je nutit účastníka řízení splnit svoji povinnost, případně zdržet se jednání narušujícího průběh a pořádek při postupu správních orgánů. Pořádkový delikt projednává správní orgán, který je oprávněn vést správní proces, k jehož umožnění a zajištění pořádková pokuta slouží. O uložení pořádkové pokuty se rozhoduje samostatným rozhodnutím. Pořádková pokuta může být uložena jak v rámci zahájeného správního řízení, tak zcela i mimo správní řízení při výkonu veřejné správy tam, kde je třeba zabezpečit průběh správní činnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 As 65/2012 – 23 a ze dne 23. 2. 2011, č. j. 8 Afs 40/2007 – 49). Smyslem uložení pořádkové pokuty je zajistit rychlou ochranu chráněným zájmům a uložit pořádkovou pokutu bezodkladně po zjištění nesplnění zákonné povinnosti, aby nedošlo k maření kontroly a zajistit kontrolnímu procesu rychlý průběh. V případě pořádkové pokuty se tedy jedná o nástroj k vynucení povinností kontrolovaného subjektu tak, aby mohl být příslušný kontrolní proces veden a dokončen. Z charakteru předmětného pořádkového deliktu jednoznačně vyplývá, že použití ustanovení § 140 správního řádu (společné řízení) není ve většině případů vhodné a záleží na úvaze správního orgánu, který má zodpovědnost za provedení řádného kontrolního procesu. Navíc zde absentuje explicitní zákonný zákaz nerozhodování o pořádkových pokutách v rámci jednoho rozhodnutí.

[26] Žalobkyně dále namítala, že pokuta byla uložena v rámci kontrolního řízení za účelem vynucení povinnosti jako pořádková, byť na základě veterinárního zákona. Ze zákona o státní kontrole vyplývá, že náklady kontroly nese kontrolní orgán. Ve vztahu k pořádkové pokutě se správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nepoužije se však ustanovení o paušalizované náhradě nákladů řízení, která se váží k jinému typu řízení. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Podle ust. § 76 odst. 1 věta první veterinárního zákona platí, že na postupy podle tohoto zákona se vztahuje správní řád, není-li tímto zákonem stanoveno jinak. Podle ust. § 1 odst. 2 správního řádu platí, že tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Jelikož veterinární zákon neobsahuje zvláštní úpravu týkající se uvedené problematiky, došlo ke správnému použití správního řádu ve vztahu ke vzniklým nákladům. Uvedená žalobní námitka není proto důvodná.

[27] Žalobkyně dále namítala, že je nepřípustné, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních řádů orgány státního veterinárního dozoru a Státní zemědělské a potravinářské inspekce volily při sankcionování za stejný tvrzený delikt odlišný postup, kdy Státní zemědělská a potravinářská inspekce sankcionuje fyzickou osobu - vedoucí provozoven, případně zástupce vedoucích.

[28] K uvedenému žalobnímu bodu žalobkyně nedoložila žádný konkrétní případ tvrzeného odlišného postupu Státní zemědělské a potravinářské inspekce. I kdyby tomu však tak bylo, Státní zemědělská a potravinářská inspekce neprovádí státní veterinární dozor a na její činnost nedopadají ustanovení veterinárního zákona. Orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce proto ani nemohou postupovat ve smyslu ust. § 53 odst. 7 veterinárního zákona. Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán dbá, aby

přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uvedená základní zásada však nedopadá na případy rozhodování rozdílných správních orgánů založených na rozdílných právních předpisech. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

[29] Žalobkyně závěrem žádala, aby jí byla uložena pořádková pokuta prominuta, respektive snížena na minimum, neboť ke vpuštění inspektorů u žalované i bez písemného pověření došlo; nejedná se o změnu právního postoje, ale o pragmatický přístup, neboť Státní veterinární správa v rozporu se zákonem ukládané sankce neindividualizuje a nepřihlíží při ukládání pokuty k tomu, zda její postup nemá či nemůže mít pro adresáta postihu kupříkladu likvidační dopad.

[30] K této námitce uvádí soud následující. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by ke vpuštění veterinárního inspektora v projednávané věci došlo. Rozhodnutí Státní veterinární správy se podrobným způsobem zabývalo odůvodněním výše uložené pokuty, s touto úvahou se soud ztotožňuje a nelze ji v žádném případě označit jako vybočující z mezí správní úvahy. Pokuta byla uložena v polovině její možné výše, přičemž je nutno především zdůraznit, že uvedeným protiprávním jednáním zmařila žalobkyně výkon veterinárního dozoru a vyloučila možnost postihu za případné další protiprávní jednání, které mohlo být v rámci kontroly zjištěno. Uvedeným postupem by tak bylo možné se vyhýbat odpovědnosti za jiná protiprávní jednání, včetně vyhnutí se hrozícímu trestu ve výši mnohonásobku uložené pořádkové pokuty. Soud návrh na upuštění od uložení pořádkové pokuty či její snížení neshledal důvodným. Z podání účastníků řízení je navíc zřejmé, že uvedeného jednání se žalobkyně dopouští opakovaně a brání řádnému veterinárnímu dozoru nad svými provozovny. Žalobkyně navíc neuvedla žádné konkrétní specifikace týkající se počtu uložených pořádkových pokut a ani neuvedla žádné konkrétní okolnosti ohledně možného dopadu do jejího hospodaření.

[31] K námitce nedostatečné individualizace uložené pokuty z pohledu možného likvidačního důsledku (vzhledem k počtu uložených pořádkových pokut) uvádí soud následující. Tuto námitku uplatnila žalobkyně v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Uvedla v ní, že napadené rozhodnutí má za nezákonné i v části odůvodnění výše pokuty, neboť absentuje takové odůvodnění, na základě kterého by bylo možné usuzovat, že právě pokuta ve výši 50.000 Kč je sankcí odpovídající, jak z hlediska závažnosti tvrzeného porušení zákona, tak z hlediska jejího adresáta (individualizace sankce).

[32] Ani v řízení před zdejším soudem žalobkyně neuvedla žádné konkrétní okolnosti, týkající se jejího hospodaření v souvislosti s uloženou pořádkovou pokutou. V rámci doplňujícího procesního podání pouze uvedla, že do března 2012 jí byly uloženy ze strany Státní veterinární správy pokuty již v celkové výši cca 2.000.000 Kč, přičemž od té doby byly uloženy další v řádech mnoha statisíců korun. Žalobkyně dále doplnila, že celkové náklady spojené se zjištěným protiprávním jednáním jistě nejsou likvidační, ovšem nepochybně znamenají značný zásah do její majetkové sféry. Z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví nevyplývá, že by se správní orgány musely zabývat otázkou případného likvidačního charakteru uložené pořádkové pokuty bez toho, aniž by postihovaný subjekt (právnícká osoba) takovéto tvrzení konkrétně uplatnil a uvedl k tomu příslušná tvrzení a podklady. Ani žalobkyně netvrdí, že by celkové náklady za zřejmě rozsáhlou protiprávní

činnost spočívající v bránění provádění kontrol ze strany veterinární správy měly být pro ni likvidační. Jak bylo shora již uvedeno, žalobkyně neuvedla žádné konkrétní údaje svědčící o její finanční situaci. V případě uložené pokuty se jedná o procesní nástroj pro vynucení povinnosti vyplývající pro žalobkyni z veterinárního zákona. Uložená pořádková pokuta je přiměřeným prostředkem k vynucení plnění povinností podle tohoto zákona. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

[33] V doplňujícím procesním podání žalobkyně uvedla, že nebylo přihlédnuto ke konkrétním skutkovým okolnostem toho kterého případu, zejména pak k polehčujícím okolnostem. K této doplňující námitce soud uvádí, že správní orgány nenalezly žádnou polehčující okolnost v protiprávním jednání žalobkyně, s čímž se soud plně ztotožňuje. Jde o protiprávní jednání žalobkyně, které ve svém důsledku znamená znemožnění provedení veterinární kontroly. S odůvodněním výše uložené pořádkové pokuty se soud ztotožňuje a shodně se správní orgány má za to, že její výše odpovídá okolnostem daného případu, přičemž je nutno zdůraznit, že uvedeným jednáním se žalobkyně mohla vyhnout případnému uložení pokut za správní delikty, k jejichž odhalení mohla kontrola vést a které mohou dosahovat mnohonásobně vyšších částek, než uložená pořádková pokuta.

[34] V doplňujícím procesním podání z 10. 3. 2014 žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, z něhož zejména vyplývá, že je třeba poskytovat záruky obviněnému v rámci deliktního řízení správního, podobně jako v trestním řízení soudním. Nově žalobkyně tvrdila, že měla být udělena buď úhrnná, popřípadě souhrnná pokuta za více těchto činů podle § 43 trestního zákona, nebo měla být odsouzena za pokračující protiprávní jednání podle § 116 trestního zákona. Uvedenou žalobní námitku soud považuje za rozvíjející původní žalobní námitku, týkající se tvrzené povinnosti spojení jednotlivých řízení o uložení pořádkových pokut.

[35] K této doplňující námitce soud uvádí následující. Jak již bylo shora vysvětleno, podstatné pro projednávanou věc je, že žalobkyni byla uložena pokuta za pořádkový delikt, přičemž u tohoto typu deliktu šlo pouze o porušení povinnosti týkající se maření veterinární kontroly. Pořádková pokuta je jednou z forem pořádkových opatření, její funkce je zajišťovací a jejím účelem je nutit účastníka řízení splnit svoji povinnost. Ukládání pořádkových pokut je specifickým institutem sloužícím k zajištění průběhu a pořádku při postupu správních orgánů a je třeba jej odlišovat od ukládání pokuty za správní delikt. Je vhodné též zdůraznit, že se nejedná o přestupek, ani o jiný správní delikt. S ohledem na charakter pořádkové pokuty nelze analogicky aplikovat ust. § 43 trestního zákona ani ust. § 116 tohoto zákona. Žalobkyni požadovaným způsobem by došlo ke stavu, kdy by byla de facto schopna zabránit plošně na všech svých provozovnách veterinární kontrole za částku marginální v porovnání s výší případných sankcí za správní delikty, k jejichž odhalení mohla kontrola vést. Žalobkyni požadovaným postupem by došlo k úplnému zmaření smyslu pořádkových pokut jako adekvátního prostředku k vynucení zákonné povinnosti. Uvedená žalobní námitka je nedůvodná.

[36] Uplatněné žalobní námitky nebyly důvodné, soud proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

[37] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti výroku rozsudku pod bodem I. není přípustný opravný prostředek (§ 53 odst. 3 s.ř.s. a contrario).

Proti výroku rozsudku pod bodem II. a III. lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. 3. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu